

PESCUITUL IN RANDUL COPIILOR!

joi, 13 februarie 2020

Nu vreau să solicit nimănui să-îndemne copiii să meargă la pescuit, dar doresc să transmit un mesaj prin ilor din ziua de azi și să-i invit să în eleag, până nu este prea târziu, pericolul care a pus stăpânire pe mințile copiilor noștri.

Este vorba despre internet și tehnologia de ultimă oră a generației noastre, respectiv tabletele, smartfonurile, etc.

Prerea mea este că nu contează dacă ai băiat sau fată, ideea este să-l scoți în natură, cât mai departe de accesul la tehnologie, pentru că acest copil să vadă, printre altele, ce înseamnă să faci un foc în aer liber, bineînțeles, acolo unde este permis acest lucru. Mai ales pe malul unui râu sau al unui lac, să-l trezești pe copil cu noaptea în cap, dimineața devreme, înainte de mijlocul zoriilor, și să plecească cu rânca pe spinare, plină cu cele necesare unei aventuri pe malul unui râu sau al unui lac de munte.

Am ieșit cu fetița mea de nenumărate ori la o plimbare în mijlocul naturii, nu neapărat pe malul unui râu sau al unui lac, nu neapărat la pescuit, și bicicleta mea de acum și din totdeauna, dar departe de tehnologia care ne înconjoară și de zgomotul mijloacelor de transport în comun, departe de betoanele și asfaturile urbane. Am petrecut în mijlocul naturii clipe și momente magice împreună, pe care nu le voi uita o viață întreagă.

Desigur, ca vânător și pescar hoinar ce sunt, posed suficiente cunoștințe în privința locurilor și zonelor pe care urmașii le perindă, fie că este vorba despre Austria, fie că vorbim despre România. În orice caz, în zilele noastre totul este la îndemână oricui, cu ajutorul internetului și al centrelor de informare turistică oricine poate să găsească un loc prielnic în mijlocul naturii, unde să petreacă câteva zile minunate cu copiii.

A adă, sfatul meu pentru părinții din zilele noastre este cât se poate de clar: de câte ori aveți ocazia, duceți copiii în mijlocul naturii, nu contează dacă mergeți la vânătoare, pescuit, picnic sau grațiar. Important este să-i scoateți afară din casă și să-i împrieteniți cu natura, să fie cât mai departe de lumina televizorului, smartfonului, tabletei, playstation-ului,

și, de ce nu, să le insuflă și dragostea pentru pescuit? Marele prozator Alexandru Brătescu-Voinea, director al Teatrului Național și membru al Academiei Române, a fost un pescar împătimit. Și, împreună cu el, mulți alții. Scriitorul considera pescuitul cu undea drept un sport extrem de benefic, un izvor de mare mulțumire sufletească. „Cu undea în mână și pe marginea pârâurilor, am răciuni cari în oraș și pe reau catastrofele, se reduc singure la proporții neînsemnate; credințele și visele se pierd neștrămutate, se destramă și se spulberă; ambițiile, răzburile, ori dorințele — și cele vicioase și grozave de legitime, și se vădesc deslușite și vane”; am răsunat cu cuvinte clare și cristaline, aidoma apei cristaline a pâraielor de munte pe care pescuia, ilustrul pescar academician.

Vin destul de rar în țară, la Caraș-Ora, destinul m-a dus departe de cei dragi și de satul meu natal, dar atunci când sunt acasă, de câte ori am ocazia, hoinăresc pe lângă malul marelui râu Caraș, și, cu plăcere de răzvod, rar mi-a fost dat să întâlnesc pe malul apei copii cu undea în mână, fie ea și de alun sau comercial. În rarele cazuri când i-am întâlnit, am plecat numaidecât acasă pentru a le face ziua mai frumoasă. Mă întorceam întotdeauna cu câteva dintre ustensilele mele și cu câteva înghețate de la magazin. Pentru fiecare.

Imi amintesc cu nostalgie de anii copilăriei mele, când plecam la pescuit, iar pe drum mă rugam neîncetat să nu fie ocupat locul pe care-l consideram cel mai propice pentru pescuit. Pe cât de greu era pe acea vreme să găsești în preajma satului un loc liber de pescuit, la fel de greu este să vezi în zilele noastre un copil cu undica în mână, pescuind în apele cristaline ale Carașului. Și asta nu e bine. Pentru copii, nu pentru mine.

Petru Miloș